

Nem csak a kereszténységnél, hanem más vallásoknál is megfigyelhető, hogy vannak témák, amiről erkölcstelenség beszélni, vagy amit erkölcstelen megcselekedni. A tabuk aztán korlátok közé szorítják a létet, és az ember köré hatalmas falakat emelnek.

A tabukat általában a helytelen Isten- és helytelen ördögkép hozza életre, az emberek azt gondolják, hogy Isten az emberhez hasonló szabályokat állít fel, amelyeket ha nem követnek, büntetés lesz a vége. Azt gondolják, hogy minden, ami az Isteni útmutatások ellen van, az mind ördögtől van.

A valóság ezzel szemben az, hogy az Isteni és Krisztusi tanítások lényege az, hogy az ember nem test, hanem szellem, puszta nem tudásának és helytelen hitének köszönheti, hogy mégis testben kell élnie. Az Isteni tanítások épp a test alóli, így az illúzió alóli felszabadulás útját mutatják, a tabuk pedig épp a felszabadulás ellen hatnak. Az emberiség büszke, azt gondolja, hogy mi mindent tud test szerint, de épp ez a test szerinti tudás nem engedi, hogy felismerje az igazságot, hogy az anyagi világ teremtése előtt, csak lelki világ létezett, így az anyagi világ sem lehet más alaptermészetű, mint korábban a lelki. Éppen ezért, aki ezt az igazságot felismeri, és lelki kincseket gyűjt testi tudás helyett, az felszabadulhat (Lásd Énok, Illés, és Krisztus elragadtatását).

Istenben hívő ember folyamatosan keresi az igazságot, hogy az által közelebb kerüljön Istenhez, Az Istenben hinni akaró, de az igazságot nem kereső ember számtalan tabut gyűjt, amelyekből néhány fontosat most megemlítek:

A merev keresztények között egyik ilyen tabu a más vallások tanításai. Sok önmagát kereszténynek nevező ember fél pl.: a meditáció puszta hallatán is, miközben a meditáció olyan eszköz, amely azon kívül, hogy ártalmatlan, éltek vele a nagy próféták, sőt maga Krisztus is. Amikor például Keresztelő a pusztában böjtölt, vagy Krisztus, amikor 40 napig elmélkedett vajon nem meditált-e? Lehet nem meditációnak hívták, hanem elmélkedésnek, a lényege azonban ugyanaz, mint a meditáció eredeti fogalmának: Istenre irányították figyelmüket. Amikor egy keresztény így dicsőíti Istent, hogy „Szent az Úr, Szent az Úr”, vajon az nem ugyanolyan

dicsőítés-e, mint például a Krishna hívőktől a „Hare Krishna”. Amikor egy keresztény folyamatosan mormol egyetlen egy igét, vajon az nem olyan-e, mint Buddhistáknál a mantrázás. A valóság az, hogy a Kereszténységnek csak egyetlen tanítása az, amely korábban nem létezett a földön, az pedig a megváltás öröme. Igaz az emberségnek ez az egyik legfontosabb ígérete is Istentől. Minden ősi vallásnak vannak helyes lélek szerinti tanításai, és minden vallásnak vannak helytelen, test szerinti bálványai, rituálái és ami legfontosabb, hogy tabui. Ugyanakkor aki az igazságot keresi, meg is találja bennük. Minden vallásnak azonosak a legfőbb igazságai, csak míg a keresztények, a zsidók, az iszlám azt hirdeti, hogy „egy Isten van és nincsen kívüle más”, addig a buddhisták és a hinduk ezt más szavakkal úgy tartják, hogy „minden Egy”. Minden más igazság ebből az egyből származik, aki ismeri az Istent, könnyen belátja.

A keresztények másik nagy tabuja a szexualitás. Bár a teremtés könyvében éppen egy ige azt mutatja, hogy Isten adta az embernek, sokan mégis úgy néznek rá, mint az ördögtől való dologra. A tabukkal élő emberek, ha esetleg cselekszik is, nem szívesen beszélnek róla, pedig legtöbbjüknek komoly kettősségei vannak miatta. Nem értik meg, hogy mindegy, hogy az ember lelkét miért veszi az ördög, azért, mert túlságosan ragaszkodik a szexuális élvezetekhez, vagy azért, mert bár vágya van rá, elfojtja azt. A felszabadult ember képes kettősség nélkül beszélni a szexualitásról, anélkül, hogy benne ilyen vágy keletkezne. Nem rég hallottam egy történetet. Egy lány elment egy paphoz, hogy meggyónja bűneit. Amikor belépett a templomba látta, hogy egy másik nő zokogva lépett ki a gyóntatószékből, neki is összeszorult a gyomra a látottak és hallottak kapcsán. Aztán amikor elmondta mindazt, amit ő bűnnek tart, a pap továbbkérdezgette családi állapotáról. A lány elmondta, hogy sok éve együtt él egy fiúval. Erre a pap azt mondta, hogy nem oldozhatja fel, amíg templomban meg nem házasodik. Ez a lány is zokogva futott el a templomból. Az ilyen papi magatartás több okból is Istentelen. Egy papnak nem az a dolga, hogy kételyeket ébresszen ott, ahol nincs, mert az a sátán munkájához hasonló. A dolga, hogy elvegye az ember kételyét, és helyes útra terelgesse az embert. Az ember egyik bűne ráadásul nem függhet össze egy másikkal. Ha engem például, azért nem oldoznának fel az alól, hogy tiszteletlen voltam a szüleimmel, mert házasságon kívül együtt élek valakivel, biztosan nem keresném az ilyen pap társaságát többé. Ugyanakkor az egyház hatalmas egójának kell tekinteni, hogy kisajátítja a házasság szentségét. A kereszténység előtt is volt férj és feleség az ember, egyház hiányában mindenféle közösségi rituálé nélkül. A házasság szentsége nem a pap által köttetik meg, hanem két ember akarata és hite által. Márpedig törvény az, hogy két ember hite, Isten akarata. Eszerint tehát a „házasságon” kívül élő, de egymást szerető, egymáshoz hű emberek valójában házasságban élnek, akkor is, ha nincsen róla papírjuk. Így ezzel semmilyen bűnt nem követnek el. A szexualitással kapcsolatos fő bűnök a testtudatot erősítik, így azok a szélsőségekről ismeretes. A szexpartnerek váltogatása (bujaság, paráznaság, stb.), a szex a közeli rokonnal, állattal történő szexuális viszonyok. Az a pap előítélete, ha azt gondolja, hogy két ember hűtlen lesz egymáshoz, ha nem házasodik meg. Ilyenkor inkább segít egy jó tanács: „ügyeljetek arra, hogy így is hűségben és szeretetben tudjatok élni”.

Az emberek a minden napokban is számtalan tabut gyártanak. Az üzleti életben, elég, ha egy szóhoz valakinek negatív élmény kötődik, képesek a szót is kirekeszteni a szótárukból. A történelemben számos tabu keletkezett, például a náci jelképek, pedig például Indiában a horogkereszt igen fontos spirituális jelkép. Az emberiségnek fáj a nácizmus, ahelyett, hogy feldolgozná és tanulna belőle, inkább tabukat gyárt. A magánéletben, ha valakinek fáj egy esemény, gyakran lesz tabu egy dologból. Új párkapcsolatokban tilos említeni a régi szerelem nevét, tilos a közösen átélt élményeket megosztani az új kapcsolattal, mert abból gyorsan helytelen következtetéseket vonhat le. Az embernek a legnagyobb tabuja a bűne. Sokan lesznek gyorsan izgatottak, ha egy közösség egy másik ember kapcsán emlegeti az ő bűnüket.

Egy hívő ember mindent megtehet, de semmihez nem ragaszkodik. Jó, ha megérti, hogy Isten tanításai nem Istenért, hanem érte vannak. Azért hogy élete legyen, azért, hogy illúziók nélkül boldog legyen. Aki ezt megérti, nem tabukat gyárt, és nem szabályokat lát. Istenben mindennek van értelme és semmi nincs elrejtve. Aki viszont tabuk és korlátok között él, olyanná válik, mint a rab a börtönében, akinek elmondják, hogy itt a tavasz, de a zöldellő ligeteket nem látja. Isten országában nincsenek tabuk, és nincsenek korlátok, hisz az ember mennyei testben él, amely mentes az efféle dolgoktól. Nem azért nem cselekszik meg dolgokat, mert szabályok kötik, hanem azért, mert felismerte, hogy azok nem teszik sem szabaddá, sem boldoggá. A tabukkal élő embert folyamatosan kísérti az ördög, azonban a felszabadult lényt semmilyen kísértés nem érintheti meg, mert ismeri az igazságot és nem fogad el hazugságot a létről. Aki a Biblia alapján csak szabályokat és tabukat lát, ahelyett, hogy a tanításokat egységbe kovácsolná, és megértené, miről is szólnak, az nem lát világosságot. Ugyanakkor a megtévesztett emberekért még egy papnak is felelnie kell. Ha Isten szolgálatával nem lelkeket ment, hanem lelkeket ad át az ördögnek, akkor hiába hívja kereszténynek magát, Krisztus kegyelmének bizonysága nincs meg benne. Nem a puszta tabukban való hit választja el az embert véglegesen Isten országától, hanem az, ha a tabukra hivatkozva más embereket taszít el a kegyelemtől. Az ember, aki bár tabukban hisz, de kegyelemmel képes embertársa felé lenni, elragadtatik, ha eljön a teljesség. Azonban, aki a tabukra hivatkozva ítél meg más embereket, akik Istenhez közelednének, az mindegy, hányszor veszi egy nap szájára Isten, vagy Krisztus nevét. Amíg meg nem tér, őt is elkerüli a kegyelem, hiszen Isten annak a bűnösnek kegyelmez, aki maga is képes kegyelmet gyakorolni.